Кировоградская областная библиотека

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XI

№ 20 (1188).

ВІВТОРОК

17 ЛЮТОГО 1970 р.

Ціна 2 коп.

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

ПЕРЕДОВИКИ ЗМАГАННЯ

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР розглянули підсумки соціалістичного змагання областей і районів за підвищення продуктивності природних кормових угідь.

Переможцем у соціалістичному змаганні областей визнано ЧЕРНІГІВСЬКУ ОБЛАСТЬ, господарства якої докорінно поліпшили 30,4 тис. га сіножатей та пасовищ, або 108 процентів до плану, запуження провели на площі 26,7 тис. га, або 132 проценти до плану, створили 5,9 тис. га багаторічних культурних пасовищ, перевиконали план заготівлі сіна.

У соціалістичному змаганні районів визнано переможцями УЖГОРОДСЬКИЙ район Закарпатської області і АРЦИЗЬКИЙ район Одеської області.

Переможцям присуджено перехідні Червоні прапори ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР та видано грошові премії.

(РАТАУ).

ВАЖЛИВА ІНІЦІАТИВА РАДЯНСЬКОГО УРЯДУ

Як стало відомо в журналістських колах, Голова Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін цими днями надіслав президентові США Ніксону, прем'єр-міністрові Англії Вільсону і президентові Франції Помпіду особисті звернення, в яких привертається увага до у найвищій мірі рискованих наслідків курсу, обраного ізраїльським керівництвом. Докладне повідомлення про це публікується в центральних і обласних газетах.

(ТАРС).

УСПІШНІ ПЕРЕГОВОРИ

БРАЗЗАВІЛЬ, 12 лютого. (ТАРС). Делегація радянської молоді завершила сьогодні переговори з керівництвом Спілки конголезької соціалістичної молоді (СКСМ) про дальший розвиток співробітництва.

В ході цих переговорів, які відбувались у дружній і діловій обстановці, обидві сторони висловили повне задоволення станом відносин між радянською і конголезькою молоддю. Вони домовились про проведення спільних заходів, присвячених наступному 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, а також взаємний обмін інформацією про діяльність своїх організацій.

Від імені ЦК ВЛКСМ радянська молодіжна організація передала національному виконавчому комітетові СКСМ запрошення направити конголезьку молодіжну делегацію на XVI з'їзд ВЛКСМ і на всесвітню зустріч молоді, присвячену 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

„УРОКИ МУЖНОСТІ" — ЮНИМ

Широку програму участі комсомольців та молоді республіки у відзначенні 25-річчя перемоги радянського народу над гітлерівською Німеччиною розробив ЦК ЛКСМ України.

З метою більш широкої пропаганди серед юнаків і дівчат бойових традицій Збройних Сил СРСР, дальшого зміцнення зв'язків народу з армією і флотом у всіх комсомольських організаціях і молодіжних колективах буде проведено вечори бойової слави, тематичні збори, зустрічі молоді з ветеранами Великої Вітчизняної війни і партизанського руху, воїнами-відмінниками бойової і політичної підготовки. «Дні відкритих дверей» у військових частинах і учбових закладах ознайомлення з військовою технікою. Комітети комсомолу разом з іншими громадськими організаціями влаштують тематичні виставки, стенди фотодокументів, присвячені подіям Великої Вітчизняної війни.

Під час Тижня пам'яті героїв, які загинули в боях за Радянську владу, біля меморіальних комплексів і пам'ятників буде виставлена почесна варта, відбудуться масові мітинги, маніфестації, факельні походи молоді до місць минулих битв.

Свята під девізом «Готовий до праці і захисту Батьківщини», масові змагання юнаків і дівчат з фізичної та військово-технічної підготовки, військово-прикладних видів спорту, конкурси військово-стройової пісні та інші заходи стануть для молодого покоління своєрідним «уроком мужності».

(РАТАУ).

Провесінь. У цей час поле наслуховує знайомий гуркіт трактора, а хлібодари начікують той сонячний день, коли можна буде запліднити поле майбутнім золотоколосим урожаєм.

Нетерпляче чекає цього дня і групкомсорг тракторної бригади колгоспу «Заповіт Леніна» Знам'янського району Володимир Іванов.

У тому році Володимир разом із своїм батьком С. І. Івановим, теж механізатором, виробив 2300 гектарів м'якої оранки. Ще вищого виробітку хоче домогтися комсомолець в рік Ленінського ювілею.

На фото: Володимир ІВАНОВ.

Фото Б. Вітохіна.

НОВИНИ

НАГОРОДА КОМСОМОЛЬЦЮ

Добрий врожай цукрових буряків зібрали в минулому році колгоспники артілі імені Чкалова. З кожного гектара зібрано понад 300 центнерів солодких коренів на всій площі посіву.

Славно потрудились на перевезенні цукристих колгоспні шофери. Та всі рекорди «побив» шофер другого класу комсомолець Іван Швець.

Цими днями на нараді передовиків сільського господарства району Іванові Швецю вручено Грамоту райкому партії та райвиконкому. «Це кращий шофер нашої артілі», — сказав про комсомольця голова колгоспу т. Савчук.

Л. ПОЛІЩУК.
Голованівський район.

«ЛЮДИНУ ПРИКРАШАЄ ПРАЦЯ» —

така тема останніх комсомольських зборів старшокласників Покровської середньої школи Кіровоградського району.

В гості комсомольці запросили ветеранів праці, механізаторів. Головний агроном колгоспу «Победа» М. П. Беляєв, механізатор П. Т. Казначевський розповіли про успіхи в праці колгоспників місцевої артілі, про перспективи механізації, про культуру землеробства та тваринництва.

Про свої творчі здобутки та про допомогу школярів колгоспові під час літніх канікул, а також про те, як працюють у колгоспі випускники школи розповіли десятикласниці Надія Хижняк та Галина Володіна.

Розмова про вибір професії йшла на піонерських вогниках, які були організовані в молодших класах. Тема цих вогників—«Чим пахне хліб».

Ю. СТОРЧАК.

ЛЕКТОРИ — СТУДЕНТИ, ВИКЛАДАЧІ

Закінчилися студентські канікули. Аудиторії педінституту імені О. С. Пушкіна заповнили юнаки та дівчата.

З перших же днів навчання в інституті склалася творча атмосфера комсомольського життя. Під час канікул багато хто з студентів за путівкою комітету комсомолу і кафедри суспільних наук прочитав лекції в сільських клубах, школах, на підприємствах. Тематика виступів різноманітна. Провідне місце займає ленінська тема: «Володимир Ілліч Ленін — організатор КПРС», «В. І. Ленін і Збройні Сили СРСР», «Ленінський стиль у роботі», «Виховання в сім'ї Ульянових».

Ось і на початку цього тижня в студентському жіночому гуртожитку № 1 юнаки та дівчата мали змогу прослухати лекцію «Героїзм радянських жінок у роки Великої Вітчизняної війни», яку прочитала кандидат філологічних наук доцент, учасниця Великої Вітчизняної війни Т. В. Жарких.

Прийшла подяка від адміністрації Кіровоградської взуттєвої фабрики, де студенти Мотозюк, Кофман, Сідненко також прочитали свої лекції.

М. АЗОВЧЕНКО.

СУВЕНІРИ ПІОНЕРІВ НДР

Недавня випускниця нашої школи комсомолка Тамара Охріменко в минулому році добилась високих показників у роботі. Вона надоїла від кожної корови по 3308 кілограмів молока. За найкращий показник серед доярок колгоспу Тамара була нагороджена туристською путівкою до НДР.

Повернувшись додому, Тамара зразу ж зустрілася з комсомольцями та піонерами школи. Вона розповіла про свої успіхи в роботі, враження від поїздки до НДР та вручила школярам подарунки — фотознімки, сувеніри, значки німецьких піонерів.

Учні школи вдячні Тамарі за її розповідь, гордяться її досягненнями в роботі. Адже Тамара — випускниця нашої школи.

М. ТЕПЛИЦЬКА,
старша піонервожата Богданівської середньої школи.

Добрий розгін

Комсомолець Андрій Дроботун прийшов працювати на молочно-товарну ферму № 1 колгоспу імені Карла Маркса зовсім недавно. Та сумлінною працею він встиг вже завоювати повагу і довір'я своїх ровесників. Молодий дояр очолив комсомольсько-молодіжну бригаду ферми. Крім нього до бригади увійшли ще двоє дівчат — Валя Даценко та Ксеня Мосьондз. Молоді тваринники зобов'язались одержати в цьому році по 3000 кілограмів молока від кожної корови. Про те, що зобов'язання їм під силу, свідчить хоча б факт, що вже зараз вони щоденно надоюють по 9 кілограмів від корови.

М. ЛИТВИНЕНКО.
Новоархангельський район.

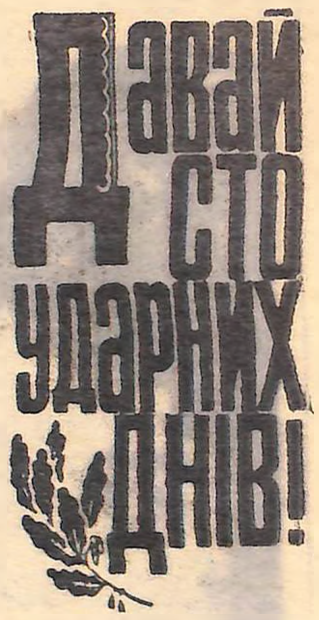

● ЛЮДИ ЛЕНІНСЬКОГО ГАРТУ

Вільшанський Корчагін

Коли я дивлюся на вечірню Вільшанку, яка сяє тисячами вогнів, мені мимоволі згадуються останні дні війни.

... Радянська Армія добиває фашистського звіра в його лігві, а на звільненій від ворога землі вже відбудовується зруйноване господарство.

Мало-помалу встає з розрухи і Вільшанщина.

... Одна з чергових нарад голів колгоспів відбувається не в затишному кабінеті, а біля старого млина, що на річці Синюсі. Саме тут має бути споруджена гідроелектростанція. Рішення будувати ГЕС стало несподіванкою для багатьох. Адже колгоспи, розграбовані окупантами, жили боржниками у держави, ледве зводячи кінці з кінцями.

Як було дбати про майбутнє району, коли його економіка ще не досягла тоді навіть довоєнного рівня. Але дбати треба було.

Першим, хто заговорив про перспективи розвитку Вільшанщини, був комуніст, колишній секретар райкому комсомолу, майор у відставці — Іван Іванович Гуржос. Ні, не за скороченням Збройних Сил, не за віком пішов з армії комісар стрілецького батальону. Важке поранення при звільненні Правобережної України вивело його з лав фронтовиків. Повернувся додому весь в ранах, без ноги, без ока. «Сидітиме на пенсії, рибку ловити буде на Синюсі», — говорили декотрі. Та більшість, що добре знали Гуржоса, спочатку, як комсомольця двадцятих років, одного з активних організаторів колгоспів у Доброеличківці та селах Вільшанського району, потім як принципового ділового працівника-комуніста, були іншої думки. І вони не помилились у ньому. Фізичні травми не примусили Івана Івановича піти на відпочинок. І десяти днів не всидів він вдома. Не міг відпочивати, коли бачив навколо сотні невідкладних справ.

Роки війни уповільнили, а на території, яка була зайнята ворогом, і зовсім зупинили розвиток народного господарства. Колишній фронтовик розумів: жити тільки сьогоднішнім днем — значить знову гаяти час — найголовніший дефіцит. Тому і стояв він за будівництво. Були такі, що сумнівалися в можливості колгоспів. Та більшість вірила в успіх, бо добре знала вдачу цієї людини. «Вже як взявся за що Гуржос, то не відступить. Такий він у нас», — з гордістю за нього говорили товариші. Важко, дуже важко доводилось спочатку. Не було ні документації, ні механізмів, ні коштів. Але було основне — бажання. І ось комуніст Гуржос посланцем вільшанських колгоспників їде в обком партії. Нарешті вартість проекту міжколгоспної Червонохутірської ГЕС держава бере на себе.

Ще не раз чув Іван Іванович слова подяки від односельчан.

Більше 15 років, закінчивши університет (і це при такому стані здоров'я!), викладав колишній політпрацівник історію у Вільшанській середній школі. Вчить він нашу чудову юнь і сьогодні, хоч формально вже на відпочинку.

А почитали б ви історію Вільшанки, написану ним. З якою теплотою згадані сотні імен...

... Коли на комсомольських зборах і конференціях, на зборах тих, хто незабаром має обирати шлях у життя, бачу в президії людину з посивілими скронями, з орденом Червоного Прапора і медалями на грудях, слухаю його по-комсомольському жваві і завзяті виступи, я ще раз проймаюсь повагою до нашого вільшанського Корчагіна.

І. КОТОВСЬКИЙ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».
смт. Вільшанка.

Спогади про Леніна

УРОКИ ІЛЛІЧА

В. ЧУБАР

У роботі Володимира Ілліча мене вражає той практицизм, який завжди мав під собою базу теоретичних обгрунтувань і відповідав основним вимогам часу, який проявлявся в підході Ілліча до будь-якого питання. Особливо важливо те, що і при вирішенні великих питань і при розв'язанні дрібних запитів Ілліч давав свої вказівки і добивався рішень, виділяючи основне, не допускаючи в той же час затушування і «замазування» того, що потрібно підкреслити із деталей.

Характерним для Ілліча і повчальним для нас усіх було те, що вирішення питань, розробка плану дій і т. п. витікали із врахування обставин, сил і зважування факторів, що сприяли і протидіяли наміченій справі. Геній Ілліча охоплював і систематизував не тільки досвід пройденого, а й передбачав перспективи, з особливою повнотою враховуючи тенденції широких мас трудящих. Мені пригадуються його інструктивні вказівки нам — представникам заводських колективів Петрограда, в період проведення виборів у районні і міську думи в 1917 році. Поряд з визначенням основної лінії нашої партії він доходив до дріб'язкових вказівок, що особливо гостро вимагалися від низових працівників. Всі ми знали, що партія іде до мобілізації пролетарських сил для збройного повстання, але вказівки Ілліча в частині тактичних виступів змушували всіх цей шлях відчувати в своїй повсякденній роботі і узагальнювати такі ж почуття робітників і селян (що були тоді в більшості в армії).

26 жовтня 1917 року, коли Ілліч ще в розпалі бою займався питанням захоплення економічних органів, він основним питанням поставив облік сил, які здібні це завдання виконати. На нараді з групою працівників профспілок і центральної ради фабрично-заводських комітетів (тт. Глєбов, Шмідт, Амосов, я і ще хтось) в одній із кімнат Смольного він прямо запитав: «На що ми зараз розраховуємо (у відношенні складу людей) в ЦРФЗК і які заклади потрібно захопити в першу чергу?». Сили були розподілені, спрямовані на найважливіші пункти, і цим самим забезпечено задоволення невідкладних потреб промисловості.

Перший період після переїзду ВРНГ в Москву, коли керівництво цим закладом зламалось із-за існуючих тоді в партії суперечностей з питання про Брестський мир, Володимир Ілліч взяв досить близьку участь у роботі президії ВРНГ. Часто засідання проходили в Кремлі (у приміщенні РНК), але бували і в другому Будинку Рад... Уже тоді Ілліч вів жорстоку боротьбу з «проєктами» окремих товаришів і вимагав ділового підходу до питань, до господарських завдань, уже тоді настирливо вимагав фактичних цифрових даних і застерігав деяких товаришів від захоплення самовпевненістю. Там, де не було яскраво висловленої думки широких мас робітників і їх організацій, тов. Ленін вимагав залучення їх до обговорення питання. У питанні про організацію управління об'єднанням заводів Сормово — Коломна (Пізніше Гомза) було багато суперечок, та участь Ілліча допомогла їх вижити вчасно.

Коли мені довелось працювати головою правління Гомзи (із жовтня 1917 року до жовтня 1919 року), часто доводилось добиватись чогось, лише доходячи до РПО. Робота цього великого промислового об'єднання завжди цікавила тов. Леніна, який неодноразово викликав до себе як по важливих питаннях, так і по дрібних (іноді із-за вагону хліба чи вівса, десь загрузлого в дорозі і зриваючого виробництво).

Володимир Ілліч уже тоді добивався *правильного обліку ресурсів і обліку продуктивності праці, як основних передумов для правильного ведення справ.*

У майбутньому він неухильно повертався до цієї вимоги, систематично втлумачуючи нам і широким масам трудящих *роль і значення обліку і звітності в нашій роботі.*

Основні кадри наших пролетарських сил, що винесли на своїх плечах тягар робіт першого періоду після Жовтня, при майже загальному саботажі інтелігенції, з трудністю йшли на залучення «спеців» і правильне їх використання. Тов. Ленін це питання ставив різко і добився зламу у ставленні до спеців, з одного боку, і спеців до Радянської влади — з іншого.

Питання відбудови господарства, і зокрема промисловості, настільки захоплювали Володимира Ілліча, що він знаходив час і можливість приймати господарників найрізноманітніших рангів і профробітників не тільки центральних, але й з місць. При цьому він особливо цікавився проявом робітничої ініціативи в галузі поліпшення виробництва і ініціативи спеців у галузі механізації і т. п. Цей безпосередній зв'язок з робітниками, а не тільки ознайомлення з паперовими доповідями головкомів Ілліч широко використав у своїй керівній роботі в РНК і РПО. Ця доступність неодмінно вела до перевтоми тов. Леніна, але ці спілкування були великими поштовхами в роботі. Після розмови із своїм Іллічем, відчувався приплив енергії, зростання віри в справу, і складність становища ніби полегшувалась, хоч він завжди підкреслював «архітяжкі» обставини, які потрібно переборювати. Ніколи він не обіцяв нездійснимого, завжди обіцяне виконував у тій мірі, яку забезпечували спільні умови моменту і ретельної перевірки всіх розрахунків.

Коли я завітав до Володимира Ілліча, тоді мені довелось працювати на Україні, він особливо цікавився побутом селян, розвитком української культури і мови на селі і в місті, серед селян і робітників і питаннями участі місцевих культурних сил у нашій роботі. *Схвалюючи і цілком підтримуючи шлях на організацію незаможного селянства, Володимир Ілліч особливо підкреслював необхідність встановлення тісної співдружності робітників і селян України* як країни, яка була ласою приманкою для світового імперіалізму, який у будь-яку хвилину міг піти на захоплення України.

Володимир Ілліч завжди на передній план висував завдання залучення до державної роботи широких мас трудящих.

Зараз уроки Ілліча повинні бути повторені і повторювані в майбутньому, щоб у всіх галузях державної роботи йти впевненими кроками вперед, як ми йшли під безпосереднім керівництвом великого вождя пролетаріату — нашого дорогого Ілліча.

1924 р.

Українська кіномозаїка

Кіноповість про хліборобів

Десять років минуло з дня прем'єри першого фільму режисера Володимира Денисенка «Солдатка». В ньому він виступив і як автор сценарію в титрах картини, недавно закінченої Київською кіностудією імені О. П. Довженка, глядачі знову зустрінуть ім'я популярного кінематографіста.

Свою нову стрічку «Важкий колос» заслужений діяч мистецтв УРСР В. Б. Денисенко зняв теж за власним сценарієм. Це — розповідь про сучасне українське село, про творців урожаїв, їх мрії. В образі головного героя картини — вченого-селекціонера Павла Зарічного автори показали кращі риси нашого сучасника. Цю роль виконує актор вільнюського театру драми Лаймонас Норейка, який успішно виступив у кількох останніх роботах українських майстрів екрана. Заслужена артистка УРСР Наталія Наум створила образ дружини Павла — Варки. В другій центральній жіночій ролі глядачі побачать народну артистку УРСР Аду Роговцеву. Над створенням фільму працювали оператори Д. Вакулюк і О. Деряжний. Музику до картини написав О. Білаш.

Правофлангові революції

Легендарними стали подвиги військових комісарів. Саме їх полум'яне слово і особистий приклад неперевершеної відваги надихали і вели червоноармійців на боротьбу з ворогом.

Перед глядачами постають картини тих далеких днів, коли трудящі Конотопа боролися за встановлення Радянської влади, індустріалізацію країни, мобілізували сили на розгром німецько-фашистських загарбників і відбудову зруйнованого війною народного господарства.

І наприкінці — Конотоп сьогодні: з площею Миру, палацами культури, дитячими садками, школами. На місці дерев'яних будиночків виросли багатоповерхові кам'яні. В них живуть діти і внуки тих, хто віддав життя за торжество ленінських ідей.

Комсомолка Ольга ТИГАР приїхала до Кіровограда з Помічної. Працювала на Агрегатному заводі.

Нині вона — технік-наглядач ЖЕК № 7. А ще Ольга навчається на вечірньому відділенні будівельного технікуму. Ці дні в неї по-особливому напружені: в технікумі чергова сесія...

Фото Ю. ЛІВАШИНКОВА.

ЩЕДРІСТЬ РОБІТНИЧОЇ ДУШІ

Токар Володимир Галієв на заводі радіовиробів працює не так і давно. Але скільки він вже виточив різних деталей! І жодної забракованої.

Добре знаючи токарну справу, молодий робітник оволодіває й іншими професіями. Нещодавно набув кваліфікацію фрезерувальника, освоїв ще декілька верстатів по металообробці.

Молодий токар охоче ділиться з товаришами досвідом. Слюсар по ремонту пресів Петро Кочерженко, коли щось не ладиться, звертається за допомогою тільки до нього. Чимало цінних порад одержали від Галієва і Валерій Бандушкін та Петро Музика.

Але й сам Володимир багато цінного запозичує у своїх колег. Адже, щоб бути хорошим майстром своєї справи, щоб вміти виконати відмінно будь-яке складне завдання, потрібно і самому учитись.

Зараз Володимир Галієв працює над удосконаленням технології виготовлення фланця. Цей процес включає в себе поки що чимало трудомістких операцій, а декілька з них виконуються вручну.

Володимир задумав створити верстат, який зменшить кількість операцій і набагато підвищить продуктивність праці. Він мріє здійснити свій задум до ювілею Ілліча.

А. КОЛОДЯЖНИЙ.

СЛОВО ПРО МОЛОДИХ ТРУДІВНИКІВ

КОМСОМОЛЬСЬКА ТЕМА НА СТОРІНКАХ ПЕТРІВСЬКОЇ РАЙОННОЇ ГАЗЕТИ «ТРУДОВА СЛАВА»

НЕЛЕГКИМ було дитинство Галини Зеленської. Рано залишилась без батька. Після закінчення восьмирічної школи пішла працювати у рідний колгосп імені 50-річчя Жовтня. Пасла худобу, працювала дояркою. Мріяла дівчина не тільки про заробіток, а й про добру людську славу. Прізвище молодої доярки стали називати на колгоспних зборах у числі кращих. Минав час. Перед рідною артіллю вставали нові проблеми, зокрема, проблема механізаторських кадрів. Галина, як і її брат Іван, вирішила стати трактористкою. Правління колгоспу послало її вчитись. Одержавши спеціальність, Галина сіла за керма трактора «Беларусь», і яку б роботу не доручили дівчині — чи то розкидати добрива на полях, чи то перевозити січку або силос, вона сумлінно, по-господарськи ставиться до діла.

Розповіді про молодих передовиків сільськогосподарського виробництва і промисловості можна часто зустріти на сторінках петрівської районної газети. «Трудова слава» вміщувала портрети кращого водія сівальних агрегатів колгоспу «III Інтернаціонал» Олекси Коліньки, тракториста артілі імені Ілліча Володимира Тяпченка, шоферів радгоспу «Маріампольський» братів Анатолія і Володимира Гладушків, кращої телятниці колгоспу імені XX з'їзду КПРС В. Пиріжок, електрослюсаря Балахівського вуглерозрізу М. Романенка, доярки колгоспу «Росія» Валентини Божовської та багатьох інших. Як правило, знімки супроводжуються розгорнутою текстовкою або коротенькими інтерв'ю, взятими у молодих передовиків.

Заслуга газети в тому, що вона майже з номера в номер розповідає про трудові здобутки молодих, про їх високі виробничі успіхи, присвячені 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Значення таких матеріалів дуже велике. Не тільки тому, що юнак або дівчина, прочитавши про себе схвальне слово в газеті, намагатимуться працювати ще краще, ще активніше брати участь у громадському житті. Це безперечно. Головне — молоді читачі (а їх у газеті чимало) мають з кого, як казав поет, брати приклад.

Часто газета торкається і такого питання, як ріст професійної майстерності молодих. В одному з номерів була вміщена розповідь бригадира тракторної бригади колгоспу «Родина» Ф. Пеліпаки «Вчимо молодих». Юні механізатори Олексій Педан і Петро Ярмолой після навчання повернулись у рідну артіль. Знання у них були, а от досвіду бракувало. За дорученням бригади шефство над хлопцями взяв досвідчений механізатор М. С. Галіба. Дуже знадобились юнакам допомога і поради старого тракториста.

Газета веде своїх юних читачів і в минуле комсомольської організації району. Бригадир колгоспу «Дружба» Г. Яновський, переглядаючи якось підшивку районної газети, прочитав такі рядки в номері від 1 грудня 1944 року: «Комсомольці колгоспу «Боротьба за соціалізм» (секретар Ганна Мошара) допомогли правлінню організувати дві тваринницькі і одну птахівницьку ферми. На них є 32 голови великої рогатої худоби, 17 свиней, 220 штук птиці». Одним із членів цієї комсомольської організації був сам Г. Яновський. Не можна без хвилювання читати його спогади в «Трудовій славі» про той тяжкий 1944-й рік, коли в черевиках на одній і в калоші на другій нозі він разом з іншими комсомольцями — М. Поліско, О. Чайкою, М. Сидоренком, В. Кривдою ходив з двору в двір, контрактуючи телят.

Серед виступів комсомольських працівників привертав увагу стаття завідуючого відділом організаційної роботи райкому ЛКСМУ Анатолія Ковальова «Місце роботи комітету». В районі, пише він, немає жодного звільненого секретаря комсомольської організації. У прикрій відповідності з цим у колгоспах немає окремої кімнати, закріпленої за комітетом комсомолу. Нерідко комсомольські ватажки змушені зберігати комсомольську документацію у себе вдома, не кажучи про те, що їм немає де зустрічатися з комсомольцями для обговорення різних питань. Автор пропонує виділяти кімнати для комітету комсомолу в тих приміщеннях, де створюються музеї бойової і трудової слави земляків. Пропозиція, безперечно, заслуговує уваги.

Говорячи про висвітлення життя комсомольської організації району, не можна змовчати і про окремі недоліки. Так, мало пишеться на сторінках «Трудової слави» про підготовку механізаторів. Рідко ще в газеті виступають працівники райкому комсомолу, секретарі комсомольських організацій, члени комітетів ЛКСМУ. Тому й питання внутріорганізаційної роботи в первинних комсомольських організаціях піднімається поверхово, без поглибленого аналізу. Немає в газеті досі постійної рубрики, під якою друкувалися б матеріали на комсомольські теми.

Горизонт

Завод «Червона зірка» — підприємство, яке не потребує особливої популяризації. Про нього знають не лише за межами області, республіки, а й за межами Союзу. Бо його продукція — сільськогосподарські машини — іде в усі кінці світу.

Зайди в перший-ліпший цех. Ти побачиш тут, як над верстатом схилився ветеран виробництва. А поруч з ним так само «чаклує» зовсім юний хлопець чи дівчина. Спеціальність свою вони набували по-різному. Одні прийшли сюди вже «готовими» робітниками, інші набули професію біля майстра. Треті...

Ось про них ми і розповімо більш детально.

Вже декілька років «Червону зірку» «постачають» кадрами Кіровоградські міські професійно-технічні училища № 4 і № 6. Про співдружність училищ і заводу, про їх спільну турботу та про підготовку робітничої зміни і йтиметься у сьогоднішньому випуску сторінки для учнів профтехучилищ — «Горизонт».

Сторінка для учнів профтехучилищ

УЧБОВУ практику учні профтехучилищ № 4 і № 6 проходять безпосередньо на заводі «Червона зірка». Як організовано навчання практикантів? З таким запитанням ми звернулись до завідуючого кадрами заводу Павла Петровича Нікітинського і взяли у нього інтерв'ю.

— Павле Петровичу, які у вас стосунки із училищами?

— З училищами № 4 і № 6 стосунки у нас найтісніші. Це зв'язано не лише з тим, що учні проходять у нас практику. А й тому, що сьогоднішні практиканти — наші завтрашні кадрові робітники, і в підготовці їх ми зацікавлені не менше, ніж училища.

Починаючи із 16 січня, кожного дня у нас на заводі працює 200—250 учнів. Усі вони закріплені за окремими майстрами і дільницями.

Треба сказати, що на заводі важко відрізнити штатного робітника від учня. Хіба що інколи по віку. А так... Права у них однакові. Учням-практикантам видаються постійні перепустки на виробництво. Вони дають право на користування заводською їдальнею, спортивним залом, клубом. Учням надається гуртожиток і спецодяг. Практиканти лише працюють у нас менше. У них шестигодинний робочий день.

— Ті, що приходять на практику, знайомі з виробничим процесом чи почувають себе зовсім новачками!

— Новачками їх, звичайно, не назвеш. Знають вони свою роботу. От тільки трудність іноді становить знайомство з новими верстатами. Справа в тому, що в училищах майстерні ще обладнані старими механізмами. Це, звісно, наш недогляд. Але стараємось його усунути. В цьому році, наприклад, запланували передати їм токарні, свердлувальні верстати нових зразків, три токарно-гвинторізні, вертикально-фрезерний верстати, електроапаратуру, литво.

МЕТА У НАС ОДНА

— Яку допомогу ви подаєте училищам у виховному процесі!

— Допомога наша, мені здається, значна. Адже учні під час практики знаходяться повністю в нашому розпорядженні. Майстрові виробничого навчання вже не встежити за всіма, бо знаходяться вони в усіх цехах по декілька чоловік у кожного майстра. Тепер уже він відповідає і за професійну підготовку, і за дисципліну. І, в основному, наші майстри справляються із своїм завданням.

В разі порушення дисципліни якимось учнем, питання про його поведінку розглядають на зборах, про це повідомляється майстер виробничого навчання. Якщо ж не допомагає, пишемо листи батькам.

Крім цього, при кожному цеху у нас створені спеціальні ради ветеранів праці. До їх складу входять пенсіонери, ветерани заводу. Вони допомагають як у поліпшенні дисципліни, так і в професійній підготовці майбутніх робітників.

— Як ви вважаєте, училища добру зміну вам готують!

— В основному, так. Але буває й так, що потрапляють до нас цілком випадкові люди. Відбуде якнебудь практику і йде, куди заманеться.

В такому становищі, мені здається, винні працівники училищ. Бо ще не завжди вони під час набору роз'яснюють умови та й сам характер роботи.

Треба завжди об'єктивно і реально оцінювати всі наші труднощі і, звичайно, показувати перспективу.

Інколи трапляється, що учням дають завищені розряди.

Але, я думаю, ці недоліки на фоні всієї тієї хорошої роботи, яка ведеться в училищах, цілком виправні. І між заводом і училищами дружба буде тільки міцніти. Адже мета у нас одна.

«Механізм верстата такий же багатогранний, як і людський організм».
На фото Валерій ШАШНИК монтує електрообладнання.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

У мене — опока, у вас — деталь

Я, мабуть, не вмію красиво говорити, щоб порівняти свою роботу з чимсь незвичайним, романтичним. Але все ж ні на яку іншу її не проміняю. Бо дуже вона мені подобається.

Ось ходімте зі мною у «серце» заводу — ливарний цех. Он у ряд вишикувались невеликі установки. Це формувальні верстати. Або, як ще їх називають, пневмоверстати. За ними ми і працюємо.

Принцип роботи і будову цих машин ми вже вивчили на теоретичних заняттях. А практику проходимо лише на заводі. Врахуйте те, що наша спеціальність чи не єдина, в тому розумінні, що виробничих майстерень і лабораторій в училищі вона не має. Бо якби хтось запропонував ливарну майстерню, то вона вилилась би у цілий цех. Тому, мабуть, і вважають, що робити це не доречно. І ми все виробниче навчання і практику проходимо на заводі.

Так от стаємо за верстат. Робота, на перший погляд, нескладна. Відтягуєш важіль бункера, який звисає над машиною. Звідси сипеться формувальний пісок. Стеж пильно за струменем подачі його, щоб лише вщерть заповнити форму. Тепер натискуй на кнопку, і машина сама починає трамбування. Оце вже і готова опока. Одягай на неї «кожух», став на конвейєр, який он позаду тебе рухається. Всю подальшу роботу зроблять ливарники. Вони заллють форму металом — і за кілька хвилин готова деталь зійде з конвейєра.

Правда ж все просто? Але почекайте із висновками. Деталь може вийти з дефектом. І вина в цьому, може бути формувальника. Десь пісок не повністю заповнив форму. А в той отвір потрапив метал. Або навпаки — формувальна маса прилипла до форми.

Секрет нашої роботи в тому і полягає, що можливих дефектів зразу не помітиш, не попередиш. Тому і вимагається від нас найбільше уваги, точності рухів, вправності.

Наші хлопці вже всі оволоділи цією роботою. Володя Тараненко, Анатолій Коваленко, Володя Гуров за зміну дають до трьохсот опок. Більше того. Володимири Тараненко і Гуров — учасники ансамблю пісні і танцю при обласному Будинку культури профтехосвіти. Ви ще не бачили їх виступів? Тоді подивіться. Впевнений, переконаєтесь, що формувальники — народ дружний і здібний на всі руки.

Анатолій КИРИЛЕНКО,
комсорг групи формувальників машинної формовки МПТУ № 4.

Коли закінчувалася зміна

Чергування моє підходило до кінця, а «викликів» не було. Та ось я помітив, як через увесь цех біг якийсь хлопець. Вигляд трохи розгублений.

— Мій верстат не працює. Подивіться, будь ласка, — скоромовкою випалив він.

Пробую ввімкнути верстат — не виходить. «Не інакше, як система захисту вийшла з ладу», — думаю собі, і пробую запобіжники. Так ні. Все ніби нормально. «Можливо щось із магнітним пускачем?» І там не знаходжу причини. Почав хвилюватись. Перед хлопцем почуваю себе незручно. Перебираю в пам'яті всі можливі «хворі місця». Підозра падає на проводку. «Продзвонюю» дріт. Так і є. З'єднувальний дріт від кнопки вмикача до пускного механізму перебитий. Для усунення цієї поломки багато часу не треба. Верстат знову запрацював.

Іду і думаю. Наша робота схожа з роботою медників. Такі ж чергування, виклики «швидкої допомоги». Такі ж, врешті, роздуми над встановленням «діагнозу». Але чим частіше зустрічаєшся із невідомим, тим цікавіше стає працювати.

Я ось другий рік уже навчаюсь на електрика по ремонту та експлуатації промислових електроустановок. У лабораторіях і майстернях нам багато дають теоретичного матеріалу, працюємо над різними схемами, монтажем електрообладнання. І все ж всього передбачити не можна, бо механізм верстатів такий же багатогранний, як і людський організм.

Валерій ШАШНИК,
учень 11 групи електриків МПТУ № 6.

ГОРДІСТЬ ЦЕХУ

За сорок років роботи на заводі мені не злічити, скільком випускникам училищ ми дали путівку в життя. Я не боюсь цього слова, бо як би добре не були обладнані учбові майстерні і лабораторії, найголовніші навики професії учні здобувають у нас.

У нас на заводі є дві категорії учнів. Ті, що прийшли з училищ і ті, яких ми самі набираємо. Скажу зразу, що перша категорія набагато краща. Це відчувається і в їх організованості, дисципліні. А найголовніше — в умінні. Якне-як ці учні мають широкий діапазон знань, які стосуються спеціальності, теоретично підготовлені.

У минулому році до нас прийшла група дівчат-токарів із четвертого училища. Катя Бондаренко, Таня Іванченко і Галя Велика якось відразу виділились своїм завзяттям, прагненням оволодіти всіма секретами своєї професії. З перших же днів практики вони почали виконувати норму на 110—120 процентів. А звідси і добрі заробітки — 120—130 карбованців.

Зараз ця трійка — гордість нашого цеху. Катя вже стала студенткою Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Ми тепер і за нею закріплюємо практикантів.

Але бувають і прикрі випадки. У тій же таки групі була Ганна Семененко. Вона зразу заявила, що робота токаря їй не подобається, і вона все-таки працювати не буде. Так і зробила. Людмилу Москаленко і Людмилу Швець довелось звільнити з роботи через часті прогули без причини.

Звісно, це лише поодинокі факти. А загалом училища готують нам прекрасні кадри. Ми гордимося випускницею позаминулого року Людмилою Чернегою. Вона — депутат Верховної Ради УРСР.

Зараз в усіх цехах проходять практику учні наших профтехучилищ. Мине менше чотирьох місяців і вони, вже маючи розряд, поповнять нашу велику трудову сім'ю.

О. КРАСНОВ,
старший майстер механо-складального цеху № 2.

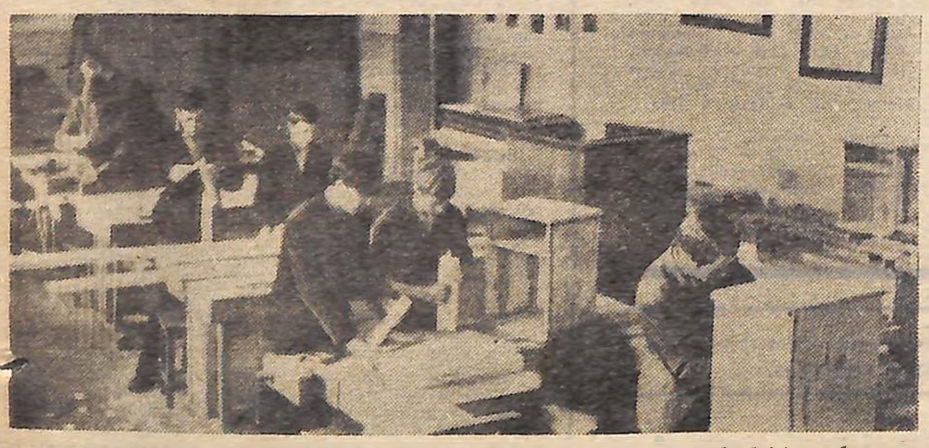

В цій майстерні МПТУ № 6 готуються столярі по деревообробці і виробництву меблів. Всі учні після закінчення училища працюватимуть на «Червоній зірці». Виготовлятимуть моделі, з яких відливатимуться деталі машин.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ПРИБОРКУВАЧІ ЖАР-ПТИЦІ

НАС жартома називають так в училищі. Я скажу, що із заздрощів. Бо ніхто не має такої майстерні, як у нас. Ні. Зовні вона зовсім звичайна. Всередині теж. Хіба що характерна багатьма кабінами — робочими місцями зварювальників. Зайдеш сюди, та як глянеш на оте мерехтливе сяйво, яке вибивається з кожної кабіни, на сніп іскор, що розсипається міріадами дрібних вогників, і здається, що кожен тримає в руках казкову жар-птицю.

Але заздрять нам не лише за це. А за обладнання. Ну, крім того, що кожен з нас має свій окремий електродотримач, щиток, зубило, молоток (це, так би мовити, предмети першої необхідності), у нас у майстерні стоїть зварювальний агрегат «ТС-17». Ми його закупили в самому Інституті електрозварювання ім. Патона Академії наук УРСР. І зварювальну головку «УС-2». Нам, коли її передавали, сказали:

— Бережіть її. Перше своє випробування вона пройшла на зварюванні танків у 42-ому році.

Так що ми маємо можливість вивчати не лише електрозварювання, а й зварювання під шаром флюсу, газозварку.

Якщо треба буде зробити якісь зварювальні роботи під водою — ми справимось із цим завданням.

— А в космосі ви ще не пробували зварювати? — «підкузьмують» нас.

— Не пробували, — кажемо ми.

А самі... Звичайно, кожен з нас мріє про це. Сподіваємось, здійсняться наші мрії. І якщо так, то першим, мабуть, проведе цю операцію наш Сайдуло Ташев або Микола Кушнір. Бо вони під час практики на базовому підприємстві працювали на найвідповідальнішій роботі — зварюванні вузлів сівалок. Норму виконували на 110—120 процентів.

Михайло БОБРИШЕВ,
учень 15 групи електро-газозварювальників МПТУ № 6.

● ВЧИМОСЯ МУЖНОСТІ

ВИПРОБУВАННЯ

Безперервні постріли на шматки розірвали густу лісову тишу. Ліс, який хвилину тому здавався поважним і суворим, раптом розпустувався, наче хлопчисько. Всюди чулися збуджені голоси. Захоплені своїми справами, всі кудись поспішали. Всюдисущі зв'язківці хотіли швидше налагодити телефонний зв'язок, командири віддавали накази, комсорги і замполіти випускали «Бойові листки», військові підрозділи із резерву готувалися вступити до «бою».

А трохи далі вже велись «воєнні дії». «Солдати» попластунському долали ділянки, які обстрілювались вогнем «противника». Поруч у самій гущі «битви», розташувавшись прямо на землі, санітари надавали допомогу «пораненим»...

Якби не підозріло низький зріст бійців, не їх тонкі голоси, що мало відповідали грізному змісту наказів, якби не численність суддів і консультантів, то цей бій можна було б прийняти всерйоз. Все було справжнім: і дзвінке «ура», яке перекочувалося над лісом, і команди, і постріли, і, нарешті, переможці. Переможених не було. Всі без винятку вміло користувались протихімічними засобами захисту, влучно стріляли, швидко знаходили по азимуту потрібні об'єкти.

Учасники воєнізованої гри — учні дев'ятих класів середньої школи № 34. Допомагали їм організувати і провести гру шефи-воїни, які розмітили і прокладали трасу, обладнали і замаскували вогневі рубежі, вдало імітували артпідготовку при допомозі зривпакетів, ділянки зараження — при допомозі димових шашок, дали школярам техніку, виділили для суддівства солдатів-відмінників бойової і політичної підготовки.

...Гра закінчилася. Стомлені, але веселі школярі збираються біля похідної кухні. Традиційна солдатська каша... Через годину директор Богданівської середньої школи, заслужений вчитель УРСР Іван Гурович Ткаченко, колишній зв'язковий партизанського загону, веде хлопців і дівчат стежками, де ще збережені землянки народних месників. Пізно ввечері, коли Чорний ліс уже спить, школярі, сидячи біля великого партизанського вогнища, розпаленого Іваном Гуровичем, слухають розповіді колишнього партизана, співають військові пісні. Потім виступають воїни. Вони оцінюють гру, знайомлять школярів з яскравими сторінками історії Радянської Армії.

ВОЄНІЗОВАНІ ігри проводяться в школі регулярно, але не тільки цю форму військово-патріотичного виховання використовує педагогічний колектив.

У школі чудовий військовий кабінет, в якому учні проходять початкову воєнну підготовку. Він обладнаний школярами під керівництвом т. Білоконя — викладача військової справи, і при допомозі консультантів — воїнів місцевого гарнізону. До речі, воїни багато зробили і для забезпечення кабінету наочними посібниками. Саме їм зобов'язані хлопці і дівчата, що успішно працює у них стрілецький гурток, адже скільки разів вони тренувались і проводили змагання в гарнізонному тирі. У значній мірі завдяки добрим тренувальним умовам, п'ятеро з них змогли виконати норму першого спортивного розряду, дванадцять чоловік — другого, тридцять п'ять — третього, а збірна команда — зайняти перше місце серед шкіл міста. Уже недалекий день, коли снайперам СШ № 34 доведеться захищати свій чемпіонський титул, але до цього вони ще раз вийдуть на вогневий рубіж, щоб боротися за звання чемпіона області.

На відміну від стрільців, парашутисти шкільної секції ще не беруть участі в змаганнях. Вони поки що тільки починають, хоч для тридцяти з них перший стрибок уже справа минулого, а ще вісімнадцяти учням до першого стрибка не вистачає лише віку.

У школі діє автомобільний гурток. Всі учні 9—10 класів школи мають любительські права, а члени секції можуть одержати і права шофера-професіонала.

Про те, що в СШ № 34 поставлене на належному рівні військово-патріотичне виховання, красномовно свідчать численні грамоти ЦК ДТСААФ і ЦК ЛКСМУ, хороші відгуки спеціалістів і той факт, що копії матеріалів шкільного стенду по військово-патріотичному вихованню вже давно стали посібниками для інших шкіл міста.

...У військовому кабінеті на видному місці висять фотокартки воїнів. Це — вихованці школи. Багато можна розповісти про кожного з них.

Відмінно несуть службу воїни-випускники школи № 34. І листи, в яких командири частин дякують школі за виховання справжніх радянських людей — найвища оцінка всієї її виховної роботи.

В. ГРИЦЕЛЬ.

м. Кіровоград,
середня школа № 34.

Ось уже більше сорока років Пантелеймон Григорович Волошин працює в клубі села Бугового Гайворонського району. Щороку він навчає молодих хліборобів грі на бандурі. Створений ним ансамбль бандуристів виступає з концертами не лише перед місцевими колгоспниками, а виїжджає в сусідні села Гайворонського району, виступає на обласній сцені.

На знімку: виступає ансамбль бандуристів села Бугового.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

В КОЛЕКТИВАХ ФІЗКУЛЬТУРИ

ПОЧАЛИ З ВИРОБНИЧОЇ

Пригадую розмову з одним із молодих секретарів цехового комсомольського бюро про спорт.

— По-справжньому можна розгорнути цю роботу тільки у великих колективах, — заявив він. — А що нам змагатися, коли комсомольців у нас 150 чоловік. Та й ті якісь неактивні. Ніщо не цікавить, як не агітуй...

Саме цю розмову я пригадую кожного разу, коли зустрічаюся з інструментальниками.

Інструментальний цех заводу «Червона зірка» порівняно невеликий. Трохи більше ста комсомольців працює в цьому колективі. А в заводській традиційній спартакіаді, яка проходила під девізом «За працю і довголіття» в минулому році цех завоював друге місце, поступившись першістю тільки спортсменам ковальсько-пресового цеху. Нині в заводській спартакіаді інструментальники теж лідирують.

— В чому ж секрет успіху? — запитую у секретаря комсомольського бюро цеху другорозрядника по декількох видах спорту Володимира Спричана. — З чого починали?

— Починали з виробничої гімнастики. Я і ще троє комсомольців стали громадськими інструкторами. Спочатку важко було відірвати робітників від верстатів. Деякі соромились, деякі вважали це за пустощі. Одна робітниця, член заводської збірної по волейболу, першорозрядниця, навіть ображалась: «Я і без вашої гімнастики кожний день на тренуванні».

Але час і, мабуть, наша наполегливість зробили свою справу. Та й самі робітники практично відчули користь виробничої гімнастики.

— А зараз ви продовжуєте такі заняття?

— Щоденно. Позмінно влаштовують їх наші комсомольські активісти Віктор Абросимов і Віктор Коротун, Василь Галат і Борис Жаботін.

Володимир Спричан пригадав перші цехові змагання з легкої атлетики, волейбола. Деякі хлопці і дівчата навіть не уявляли, що мають хороші задатки до того чи іншого виду спорту. Потім почали займатися в секціях при спортклубі «Зірка», підвищували свої особисті досягнення.

Слюсар Василь Галат ще до армії займався футболом, мав другий спортивний розряд. В армії теж не забував про спорт. І ось у 1965 році після повернення із лав Радянської Армії комсомольське бюро дає йому завдання: згуртувати футбольну команду.

— Та я ж тільки футболіст. Який з мене тренер? Не справлюсь я, хлопці...

— Допоможемо.

Через рік футбольна команда інструментального цеху стає чемпіоном заводу.

Молодий комуніст Василь Галат, тепер уже першорозрядник, стає громадським інструктором по спорту. Комсомольці обирають його в цехове комсомольське бюро відповідальним за фізкультурно-масову роботу.

— Спорт — справа молоді, — говорять комсомольці.

— Не тільки, — заперечують ветерани. Та не лише словами, але і ділом.

Контролер Петро Захарович Іпатов створює секцію з стрілецького спорту, яка виборює першість підприємства. Ветерани-шахісти займають друге місце в спартакіаді заводу.

— Майже кожний виробничник інструментального цеху — спортсмен, — говорив у своєму виступі на XVIII профспілковій конференції голова заводкому профспілок Володимир Іванович Соколенко.

...Рая Доушко прийшла на завод «Червона зірка» з села. Спочатку не тільки не мріяла про спортивні досягнення, а зніяковіла, коли комсорг запитав:

— А яким видом спорту захоплюєшся?

— Не знаю...

— Приходь до нас, — сказав тоді Петро Захарович Іпатов, — відмінного стрілка з тебе зробимо.

— Та я ж гвинтівку тільки в кіно і бачила...

А через два роки Рая стає третьою в заводських змаганнях з кульової стрільби.

А ось Володимир Онищенко, коли повернувся з армії, завітав у комітет комсомолу з проханням працювати в інструментальному цеху.

— Не тому, що робота легша, а друзі там у мене спортсмени...

Нині Володимир працює слюсаремодельником цеху, став ударником комуністичної праці.

А оце недавно в «Спортивній газеті»: «Друге місце на республіканських змаганнях на байдарці-одиночці завоював кіровоградець, майстер спорту СРСР Володимир Онищенко...»

І ще 17 виробничників цеху мають перші спортивні розряди, 26 — другі. А взагалі в колективі 70 спортсменів-розрядників.

...Не встиг я цього разу довго розмовляти з комсоргом про справи фізкультури і спорту на заводі. В його невеличкий кабінет завітали комсомольці Борис Жаботін, Анатолій Гура, Геннадій Клименко, Олександр Нідельський, Слава Дікусар, Олександр Назаренко. Хлопці поспішали до спортклубу на останню фінальну зустріч по волейболу зі своїми старими суперниками — командою ковальсько-пресового цеху.

Разом з інструментальниками (а їх тут близько половини всіх виробничників цеху, всі вільні від роботи в змінах), я уболівав за команду, яку вивів на поле капітан Борис Жаботін. Хлопці виграли і одержали Диплом І-го ступеня та звання чемпіонів заводу з волейбола.

Комсомольці цеху активно включилися в огляд спортивної та оборонно-масової роботи. Всі вони склали норми на значок ГЗБ. Тепер до екзамену готуються стрільці, лижники, ті, хто захоплюється технічними видами спорту. До послуг молодих робітників хороший спортивний інвентар. І, звісно, громадські тренери...

Є. ПАНОВ,
кореспондент радіо заводу «Червона зірка».

ФУТБОЛ

ДВІ НІЧИЇ

Футболісти кіровоградської «Зірки» завершують у Ялті перший період передсезонних тренувань. Поряд із регулярними заняттями по технічній і тактичній підготовці, а також по фізичному загартуванню здоров'я, вони проводять тут контрольні матчі з іншими командами першої і другої груп класу.

Наш кореспондент зв'язався по телефону з начальником команди, заслуженим тренером Російської Федерації Володимиром Григоровичем Добріковим. Ось що він розповів.

— У Криму — тепло і сонячно. Погода сприяє проведенню тренувань, контрольних матчів. Минулої неділі наші дублери грали з основним складом чернігівської «Десни». Чернігівці змінили свою команду за рахунок таких гравців як заслужений майстер спорту Андрій Біба, майстри спорту Белкін, Налєсний, Першин та інших, які виступали в команді першої групи класу «А». Все ж вони не змогли подолати опору нашої молоді і задовольнилися нульовою нічиєю.

У цей день відбувся ще один матч — між основними складами «Зірки» і львівських «Карпат». Як відомо, львів'яни торік завоювали Кубок Радянського Союзу і нині виступатимуть у першій групі класу «А». Ця зустріч викликала великий інтерес у ялтинців і прихильників футбола, які зараз перебувають у місцевих санаторіях. Подивитися матч прийшло багато людей. Вони побачили цікавий поєдинок. Правда, жодній з команд не вдалося відкрити рахунок, ворота так і лишилися недоторканими.

«Зірка» виступала у такому складі: Леонід Колтун, Геннадій Гусєв, Олександр Смиченко, Андрій Товт, Олександр Єрьомін, Юрій Касьонкін, Андрій Гайкович, Борис Петров і Віктор Ступак.

— На закінчення першого періоду тренувань, — сказав Володимир Григорович, — ми проведемо 21 лютого дві зустрічі з прославським «Шиником» і армійцями Одеси, а 22 лютого приїдемо додому. Пробудемо в Кіровограді дні дванадцять і знову повернемося у Ялту, де перебуватимемо до початку сезону.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ТЕЛЕЕКРАН

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 18 лютого. Перша програма. 11.35 — Шкільний екран «Суспільствознавство. Захист Вітчизни — священний обов'язок громадянина СРСР». (К). 12.10 — Художній фільм «Державний злочинець». (Кіровоград). 17.40 — Наші оголошення. (Кіровоград). 17.45 — Кіноленініана. «Ленін говорить з Америкою». (Кіровоград). 18.05 — Для школярів. З циклу «Розповіді про мистецтво». (М). 18.30 — «Господарі землі». (К). 19.00 — НОП — усім підприємствам. (Кіровоград). 19.30 — «Література і сучасність». (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — С. Прокофьєв. Концерт. (М). 22.00 — Кінопанорама. (М). 23.30 — Чемпіонат світу з лижного спорту. Щоденник. (М). 23.45 — Телевісті. (К).

Друга програма. 17.05 — Новини. (М). 17.15 — Фільм-балет «Петя і вовк». (К). 17.30 — «Кінонарис». (Харків). 17.40 — Телевісті. (К). 19.00 — Фільм-концерт. (К). 19.30 — Художній фільм «Державний злочинець». (Кіровоград).

ЧЕТВЕР, 19 лютого. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — «Сильні духом» — перша серія. Художній фільм. (К). 17.40 — Перші акорди. (Кіровоград). 18.05 — Для школярів. «Соратники Леніна». М. В. Фрунзе. (М). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. «Школа політичної самоосвіти». «Як користуватися довідковою літературою». (М). 19.00 — Програма «Час». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Хокей. Кубок СРСР. Фінал. (М). 22.10 — Інтербачення. Науково-технічний прогрес. «Світло Росії». (М). 22.40 — Українське кольорове телебачення. Музична передача. (К). 23.30 — Чемпіонат світу з лижного спорту. Щоденник. (М). 23.50 — Телевісті. (К).

Друга програма. 17.05 — Новини. (М). 17.15 — «Металург Андрій Ткаченко». (Запоріжжя). 17.35 — Реклама. (К). 17.40 — Телевісті. (К). 19.00 — «Закон гір». Художній фільм. (Кіровоград).

П'ЯТНИЦЯ, 20 ЛЮТОГО. Перша програма. 11.15—Шкільний екран. Українська література для учнів 8 класу. «Шевченко—художник». (К). 12.10—Програма передач. (К). 12.15—«Сильні духом» — друга серія. Художній фільм. (К). 18.05 — «День за днем». (Кіровоград). 18.30 — Наші оголошення. (Кіровоград). 18.35 — «Подвигу — чверть віку». «Операція «Тамара». (К). 19.25 — Телеспектакль «Агрус». (К). 20.00—Запрошуємо на пісню. (К). 20.30 — Естафета новин. (М). 21.15 — «Овод» — художній фільм. (К). 23.00 — Телевісті. (К). 23.20 — Чемпіонат світу з лижного спорту. (Чехословаччина). 23.45 — Новини. (М).

Друга програма. 17.05 — Новини. (М). 17.15 — Телефільм. (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Програма передач. (К). 18.05 — Для дітей. «На театральному перехресті». (Дніпропетровськ).

ІНГУЛЬСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 4

ПРОДОВЖУЄ НАБІР У 1970 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ

учнів на однорічні, дворічні курси трактористів-машиністів широкого профілю і трактористів з 6-місячним строком навчання.

На дворічні курси трактористів-машиністів широкого профілю приймаються юнаки і дівчата у віці від 15 років і 6 місяців, а на однорічні курси — у віці від 17 років з освітою 8, 9, 10 класів.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи:

1. Заяву на ім'я директора.
2. Направлення з радгоспу чи колгоспу.
3. Свідоцтво про освіту.
4. Свідоцтво про народження чи паспорт.
5. Характеристику із школи.
6. Довідку про стан здоров'я.
7. Довідку з місця проживання.
8. Довідку про склад сім'ї.
9. 6 фотокарток розміром 3х4 см.

Заяви з документами приймаються щоденно.

Початок занять з 15 березня, 1 вересня і з 15 листопада 1970 р. в міру комплектування навчальних груп.

Зараховані в училище забезпечуються: триразовим безплатним харчуванням, стипендією в розмірі 10 карбованців на місяць, сімейним 20 карбованців на місяць, спецодягом, постіллю.

Адреса училища: село Інгульське Устинівського району Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 02097. Індекс 61197. Зам. № 646. Тираж 52 000.